

Смъртта на лалето.

I.

Лошото било туй, че лалето, макаръ и да било се издигнало доста високо надъ лѣхичката, не искало да се разцѣвти.

— Тю-ю, колко е тежко това! — казала Катя. — Трѣбва да му се помогне.

И тя рѣшила непрѣменно да стори това. Подранила една сутринь и право въ градината. Лалето стояло като нѣкой голѣ-

мецъ; между зеленитѣ му листа едва-едва назъртали червеникавитѣ листенца на разкошния цвѣтъ. Катя се приближила.

Какъ?—чудила се тя. — Още не се е разцѣвтѣло? Навѣрно трѣбва да е заспало! Трѣбва да се полѣе! . . ."

И Катя този часъ отърчала за лѣйката. Като се върнала, рѣшила да разкопае земята около корена на лалето, почти до самата луковица, послѣ взела лѣйката и почнала да го полива.

„Ще опитамъ да го поизтегля изъ земята, — помислила Катя, — може-би крачката му да сж затѣпкани доста дълбоко, та мжно расте.

